

BESTIE VE STÍNECH

EDOGAWA RAMPO

Splendidum družstvo

7.

BESTIE VE STÍNECH

Copyright © Edogawa Rampo, 1928

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Translation © Alena Adamcová, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

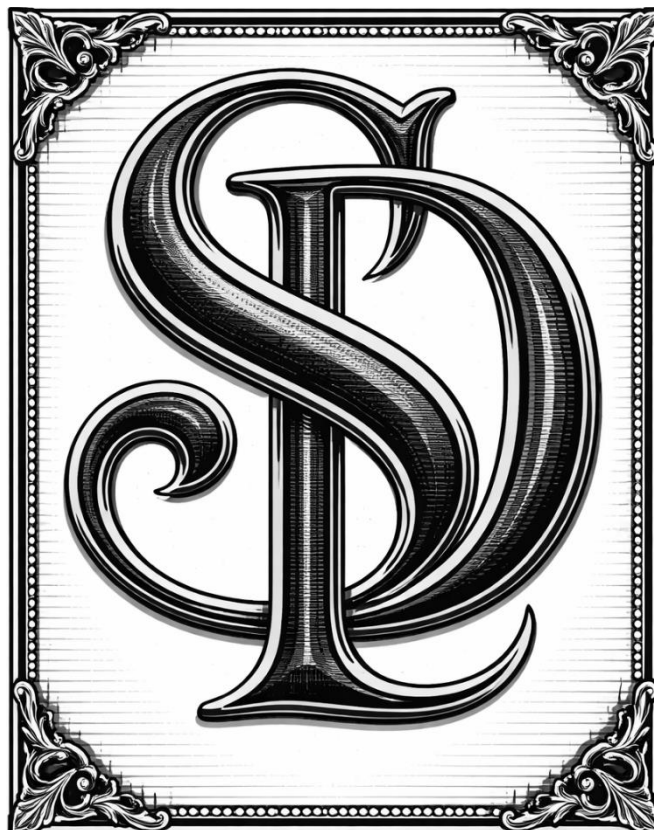
První el. vydání

ISBN 978-80-7681-441-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-442-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-443-1 (PDF)

Originál z japonštiny do angličtiny přeložil Ian Hughes. Z amerického překladu *Beast in the Shadows by Edogawa Rampo* přeložila do českého jazyka Alena Adamcová.

Obsah

První kapitola	4
Druhá kapitola.....	8
Třetí kapitola	18
Čtvrtá kapitola.....	25
Pátá kapitola	35
Šestá kapitola	38
Sedmá kapitola.....	41
Osmá kapitola	47
Devátá kapitola	52
Desátá kapitola.....	63
Jedenáctá kapitola	72
Dvanáctá kapitola.....	82
DOPORUČUJEME.....	85

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Čas od času přemýšlím o jedné věci.

Zdá se mi, že autoři detektivních románů se dělí do dvou kategorií. Ty z první kategorie zajímá pouze zločin, zločin jako takový, a i když se pustí do díla, jehož základem je logika vyšetřování, neuklidní se, dokud nevyjádří své chápání nelidské psychologie pachatele. Autory z druhé kategorie zajímá jen rozumové metody odhalování zločinu, zatímco psychologie pachatele se téměř nestává předmětem jejich pozornosti a zájmu.

Spisovatel Sündej Óe, o němž bude v této povídce řeč, patří s největší pravděpodobností k první kategorii, zatímco já náležím spíše k té druhé. To znamená, že mě zajímá výhradně vědecká metoda odhalování zločinů, ačkoli je samozřejmé, že při jejich popisu musím každý zločin znát do nejmenších podrobností. Z toho však rozhodně nevyplývá, že by se u mě samotného mohly projevovat jakékoli zločinné sklony. Naopak, sotva by se našel člověk mravnější než já. A skutečnost, že jsem se já, dobrosrdečný a ctnostný člověk, jaksi mimoděk zapletl do děsivého příběhu, působí jako naprostý nesmysl. Kdybych byl jen o trochu méně ctnostný, kdybych byl alespoň trochu náchylný k neřesti, snad bych se později nemusel tak trpce kát a nemusel bych se dodnes zmítat v mučivých pochybnostech. Možná bych si dokonce nyní užíval bezstarostného, zajištěného života po boku krásné manželky.

Od chvíle, kdy tato strašná historie skončila, uplynulo mnoho času a ačkoli mé tíživé pochybnosti dosud nezmizely, skutečnost oněch dnů se vzdálila a přesunula do oblasti vzpomínek. Rozhodl jsem se tedy zaznamenat minulé události v podobě kroniky v domnění, že kniha, která by na jejím základě vznikla, by mohla být velmi zajímavá. Avšak i když jsem své zápisky dovedl do konce, stále se neodvážuji je vydat. Proč? Protože události spojené s tajemnou smrtí pana Koyamady, jež

tvoří podstatnou část mých poznámek, jsou dosud živé v paměti lidí, a proto si ani při použití smyšlených jmen a pozměnění tehdejších okolností nemohu být zcela jist, že má povídka bude přijata pouze jako literární fikce.

Je docela možné, že se najdou lidé, kterým má kniha vezme klid. Vědomí toho mě znepokojuje a tíží. A řečeno upřímně, bojím se. Nejde jen o to, že události, jež tvoří základ vyprávění, byly děsivější a nepochopitelnější než ty nejšílenější fantazie. Ještě horší je, že mé domněnky, které se v souvislosti s popisovanými událostmi zrodily, ve mně i dnes vzbuzují hrůzu.

Kdykoli přemýšlím o tom, co se stalo, modré nebe nade mnou se zatahuje olověnými mraky, v uších mi zní bubnování, před očima se mi zatmí a celý svět se mi zdá přízračný a tajemný.

Proto zatím nemám odvahu své zápisky zveřejnit, ale nevzdávám se naděje, že z nich jednou vytvořím detektivní povídku. Tato má knížka je tedy, dá-li se to tak říci, jen náčrtem budoucího díla, jakýmsi podrobným záznamem pro paměť. Vzal jsem si starý zápisník, v němž bylo popsáno jen několik prvních listů odpovídajících novoročním dnům, a pustil se do psaní v podobě poněkud rozvláčných každodenních záznamů.

Pro začátek by bylo vhodné, abych – s jistým předstihem – podrobně vyprávěl o hlavní postavě této dramatické události, spisovateli Sündeji Óeovi: jaký je to člověk, jaká jsou jeho díla a konečně i o jeho podivném způsobu života. Jenže před onou událostí, o níž bude řeč, jsem ho nejen osobně neznal, ale téměř nic jsem nevěděl ani o jeho životě, přestože jsem samozřejmě znal jeho knihy a dokonce jsem s ním polemizoval na stránkách časopisů. Více jsem se o něm dozvěděl až mnohem později od svého přítele Hondy. Proto bude lépe vše, co se týká Sündeje, vylíčit na místě, kde budu vyprávět o svých rozhovorech s tímto Hondou. Zdá se mi logičtější začít své zápisky chronologicky, tedy od samého počátku, od chvíle, kdy jsem byl do této děsivé historie vtažen.

Začalo to loni na podzim, přibližně v polovině října.

Toho dne jsem zatoužil spatřit starobylé buddhistické sochy, a tak jsem se vydal do Císařského muzea v Uenu. Procházel jsem rozlehlými pološerými sály a snažil se kráčet neslyšně – v tom liduprázdném prostoru se každý, byť tichý zvuk rozléhal děsivou ozvěnou, takže nejen hluk vlastních kroků, ale i sotva slyšitelné zakašlání mohlo kohokoli vyděsit. V muzeu nebyla ani živá duše a člověk si musel položit otázku, proč dnes muzea nepřitahují pozornost návštěvníků. Velké skleněné vitríny chladně poblikávaly, na podlaze pokryté linoleem neleželo ani smítko prachu. V celé budově, která svými vysokými klenbami připomínala buddhistický chrám, vládlo ticho, jaké snad panuje na dně moře.

Zastavil jsem se před jednou vitrínou a dlouho, jako očarovaný, jsem si prohlížel krásnou starobylou dřevěnou sochu bódhisattvy s jemným nádechem erotična. Náhle jsem za svými zády zaslechl tlumené kroky a sotva postřehnutelné zašustění hedvábí – někdo se ke mně blížil.

Nevědomky jsem sebou trhl a začal jsem přicházející postavu sledovat v odrazu skla vitríny. Byla to žena v hedvábném vzorovaném avase s vysokým účesem do velkého oválného uzlu. Na krátký okamžik se její odraz ve skle překryl s obrazem bódhisattvy. Postavila se vedle mě a začala si prohlížet tutéž sochu, která tak uchvátila i mě. Je mi poněkud trapné to přiznat, ale ačkoli jsem předstíral, že jsem plně zaujat sochou, nemohl jsem se ubránit tomu, abych na ženu stojící vedle mě několikrát tajně nepohlédl – tak silně si okamžitě získala mou pozornost.

Její tvář byla jemně bílá – takovou lahodnou bělost jsem dosud nikdy neviděl. Existují-li na světě skutečně mořské panny, musejí mít právě tak oslnivě bílou pleť, jakou měla tato žena. Všechno na ní – oblouk obočí, linie nosu a úst na lehce protáhlém obličejí, jaký vídáme na starých rytinách, křivky krku a ramen – vše dýchalo podivuhodnou

křehkostí a půvabem. Použiji-li obrazného vyjádření starých spisovatelů, celý její vzhled byl natolik vzdušný, že se zdálo: dotkni se jí – a zmizí. Dodnes nedokážu zapomenout na její zasněný pohled pod dlouhými řasami.

Kdo z nás první prolomil mlčení, si už nepamatuji, ale s největší pravděpodobností jsem to byl já. Vyměnili jsme si několik slov o sochách vystavených v muzeu a to nás jaksi sblížilo. Společně jsme prošli muzeum a vyšli na ulici. Doprovodil jsem ji až ke křižovatce, kde ulice Yamanouti přechází v Yamanoshitu, a během celé té nemalé cesty jsme hovořili o nejrůznějších věcech.

Jak náš rozhovor pokračoval, její půvab v mých očích stále rostl. Když se usmívala, objevoval se na její tváři ostýchavě vytříbený výraz, který ve mně vyvolával zcela zvláštní pocit – podobný tomu, jaký jsem zakoušel při pohledu na starobylé vyobrazení nějaké světice nebo na Monu Lisu s jejím tajemným úsměvem. Horní postranní zuby, takzvané špičáky, měla větší než přední, a když se usmála, horní ret se nad nimi pozvedl a vytvořil podivuhodně prohnutou linii. Na sněhobílé pokožce její pravé tváře vystupovala výrazná piha, která se při úsměvu sotva znatelně posouvala, jako by se té křivce podřizovala, a dodávala její tváři neobyčejně něžný a milý výraz.

A přece – kdybych si na jejím zátylku nevšiml jakési podivné stopy, zůstala by pro mě jen půvabnou, okouzující, vytříbenou kráskou, které se stačí dotknout a zmizí, ale nikdy by nade mnou nezískala tak přitažlivou moc.

Ta stopa byla obratně, i když možná ne záměrně, zakryta límcem oděvu, a přesto jsem si jí při chůzi ulicí náhle všiml. Byla to červená čára táhnoucí se od zátylku a zřejmě pokračující po zádech. Stejně dobře mohla být považována za mateřské znaménko jako za stopu po nedávno zhojeném strupu. Tento znak, jako by utkaný z nejjemnějších červených vláken na hladké, sněhobílé kůži jejího jemně modelovaného zátylku, vyvolával představu krutosti, a přitom – podivné – působil velmi eroticky. Jakmile jsem jej spatřil, k její

kráse, která mi dosud připadala nehmotná jako sen, se náhle přidalo ostré vědomí živé skutečnosti a tato krása mě začala neodolatelně přitahovat.

Z rozhovoru jsem se dozvěděl, že se jmenuje Šizuko Koyamada a že je provdána za obchodníka jménem Rokuró Koyamada, společníka v jedné z významných obchodních firem. K své velké radosti jsem zjistil, že Šizuko patří k obdivovatelům detektivního žánru a že mé knihy se jí líbí více než jiné (jakmile jsem to uslyšel, srdce mi zaplesalo). Hovor o literatuře nás přirozeně sblížil a nebylo na tom nic nepřirozeného. Když nadešel čas se s touto pozoruhodnou ženou rozloučit, nepocítil jsem zvláštní lítost: díky šťastné shodě našich zájmů jsme se dohodli, že si budeme čas od času dopisovat.

Získal si mě její vytříbený vkus – navzdory mládí ráda trávila čas v liduprázdných muzeích – a navíc mi velmi lichotilo, že z množství vycházejících detektivních děl si zvláště cenila právě mých, která měla pověst rozumově laděných. Zkrátka, byl jsem touto ženou zcela okouzlen a skutečně jsem jí začal často posílat nic neříkající dopisy, na něž mi odpovídala laskavými, žensky zdvořilými listy. Ó, jakým štěstím bylo pro mne, navyklého na samotu starého mládence, nalézt přítele v osobě této půvabné ženy!

Druhá kapitola

Naše výměna dopisů se Šizuko Koyamadou trvala několik měsíců. Nemohu popřít, že jsem si časem s jistým neklidem všiml, že se v mých dopisech objevil skrytý podtext; a i v dopisech Šizuko (anebo se mi to jen zdálo?) se přes veškerou zdvořilou zdrženlivost tu a tam objevilo zvláštní teplo, k němuž nás náhodná známost nijak

nezavazovala. Je mi hanba to přiznat, ale pomocí všelijakých oklik jsem se pokusil zjistit něco o manželovi Šizuko, panu Rokuró Koyamadovi, a dozvěděl jsem se, že je o mnoho starší než ona, zcela plešatý a působí proto jako člověk pokročilého věku.

V únoru tohoto roku se v jejích dopisech objevila podivná nota. Bylo cítit, že ji něco vážně znepokojuje.

Dnes se stalo něco, co mě strašlivě vyděsilo, celou noc jsem oka nezamhouřila, psala v jednom z dopisů, a skrze tuto prostou větu jsem ji viděl téměř před sebou, chvějící se strachem.

V jiném dopise stálo: *Neznáte, můj příteli, spisovatele Sündeje Óe, který stejně jako Vy píše detektivní romány? Víte-li, kde bydlí, sdělte mi to, prosím.*

Tvorbu Sündeje Óea jsem samozřejmě dobře znal, osobně jsem se s ním však nikdy nesetkal. Říkalo se o něm, že je strašný misanthrop a že se nikdy neobjevuje ani na spisovatelských setkáních. Navíc kolovaly zvěsti, že v polovině minulého roku náhle přestal psát a přestěhoval se, aniž by komukoli sdělil svou novou adresu. To jsem Šizuko také napsal, ale když jsem si uvědomil, že její obavy nějak souvisejí s osobou Óea, zmocnil se mě neurčitý neklid, o jehož příčinách se zmíním později.

Brzy nato přišla od Šizuko pohlednice: *Potřebuji si s Vámi promluvit. Mohu k Vám přijít?* Tušil jsem přibližně, o čem asi chce hovořit, ale samozřejmě jsem si ani v nejmenším nedovedl představit, že jde o věc tak vážnou. Radoval jsem se tedy jako pošetilec z možnosti znovu ji spatřit a oddával se v duchu různým nepřilíš cudným představám.

Jakmile obdržela mou odpověď: *Očekávám Vás,* okamžitě ke mně přišla. Vyšel jsem jí naproti do předsíně. Byla tak sklíčená a zdrcená, že jsem málem propadl zoufalství, a obsah našeho rozhovoru byl natolik neobvyklý, že mé pošetilé sny se okamžitě rozplynuly.

„Nedokážu se se svým stavem vyrovnat, a proto jsem se rozhodla Vás obtěžovat,“ začala Šizuko. „Zdalo se mi, že vám mohu důvěřovat... Jen se obávám, že mluvit o tak choulostivé věci s člověkem, kterého znám tak krátce, není docela vhodné...“ Když to řekla, usmála se svým obvyklým úsměvem, odhalujícím zuby a posouvajícím znaménko na tváři, a letmo na mě pohlédla.

Byla zima a já jsem k psacímu stolu přisunul podlouhlé hibachi v mahagonové schránce. Usedla naproti mně a položila prsty na okraj schránky. Ty prsty jako by ztělesňovaly celou její skrytou podstatu – pružné, tenké, půvabné, přesto nepůsobily přehnaně vyzáběle a jejich přirozená bělost nevzbuzovala dojem chorobnosti. Navzdory své jemnosti skrývaly sevřené v pěst jakousi pružnou sílu. Ostatně nejen prsty – takové se mi zdálo celé její tělo.

Její zadumanost mě přiměla zvážnět a odpověděl jsem: „Jsem připraven vám pomoci, jak jen budu moci.“

„Je to skutečně hrozný příběh,“ řekla Šizuko, jako by tím uváděla své vyprávění. Poté mi začala líčit velmi podivné události a prokládala je vzpomínkami na svůj život od dětských let.

Z toho, co mi vyprávěla, vyplývalo, že se narodila v Šizuoke a léta jejího mládí, až do dokončení místního gymnázia, byla docela šťastná.

Jedinou událostí, která zatemnila bezstarostné štěstí těch let, bylo setkání s jistým mladíkem jménem Ičiró Hirata, který využil její nezkušenosti a svedl ji k milostnému vztahu. Bylo jí tehdy osmnáct let. Nešťastné to bylo proto, že Šizuko si s láskou jen pohrávala, podléhala prchavému rozmaru svého srdce a k Hiraťovi necítila skutečně hluboký cit. Naproti tomu jeho city byly naprosto vážné.

Dívka se brzy začala Hiraťovi vyhýbat, neboť ji svým pronásledováním obtěžoval, zatímco jeho náklonnost k Šizuko stále sílila. A tehdy si

Šizuko začala v noci všímát jakési postavy, která se potulovala kolem domu, a záhy jí začaly přicházet výhružné dopisy. Osmnáctiletá dívka měla všechny důvody obávat se odplaty za svou lehkomyšlnost. Pohled na vážně znepokojenou dceru zneklidnil i její rodiče.

Právě v té době však rodinu postihlo neštěstí, které se pro Šizuko nakonec stalo štěstím. V důsledku prudkých výkyvů cen na trhu nedokázal její otec splatit dluhy a byl nucen obchod zavřít. Aby unikl věřitelům, našel útočiště u přítele ve městečku Hikone.

Tento nečekaný obrat donutil Šizuko zanechat studia krátce před dokončením školy, zároveň ji však změna bydliště zbavila pronásledování pomstychtivého Hiraťy a ona si konečně mohla svobodně oddechnout.

Otec, zdrcený neštěstím, upadl na lůžko a brzy poté zemřel. Šizuko zůstala sama s matkou a obě žily v nuzných poměrech. To však netrvalo dlouho: brzy ji požádal o ruku pan Koyamada, obchodník pocházející z kraje, kde nyní matka s dcerou žily v ústraní. Byl to zásah osudu.

Jakmile Koyamada Šizuko spatřil, vášnivě se do ní zamiloval a záhy ji požádal o ruku. Neodmítla ho, přestože byl o deset let starší. Přitahoval ji jeho ušlechtilý vzhled i vytříbené způsoby. Jeho nabídka byla ochotně přijata a Šizuko se s matkou brzy přestěhovala do jeho tokijského sídla.

Od té doby uplynulo sedm let. V jejich rodině se nestalo nic mimořádného, jen tři roky po svatbě zemřela Šizučina matka a o něco později odjel pan Koyamada na dva roky do zahraničí vyřizovat firemní záležitosti (podle Šizuko se vrátil koncem předminulého roku a ona si během jeho nepřítomnosti, aby zaháněla samotu, brala lekce čajového obřadu, hudby a aranžování květin). Manželé spolu dobře vycházeli a po celá ta léta byli šťastní.

Pan Koyamada se ukázal jako velmi podnikavý obchodník a za uplynulých sedm let dokázal své jmění výrazně rozmnožit. Jeho postavení v obchodním světě bylo pevnější než kdy dřív.

„Je mi hanba to přiznat, ale když jsem si Koyamadu brala, zatajila jsem mu všechno, co se týkalo toho Hiraťy.“ Šizuko sklopila zrak, plná studu i skryté bolesti. V očích pod dlouhými řasami se jí zaleskly slzy. Tichým hlasem pokračovala: „Jednou zaslechl jméno Hirata a cosi ho napadlo, já jsem však na všechny jeho otázky odpovídala, že jsem žádného jiného muže kromě něj neznala. Zkrátka jsem před ním pravdu utajila a trvá to dodnes. Čím víc mě Koyamada podezřívá, tím obratněji mu musím lhát. Člověk nikdy neví, odkud ho zastihne neštěstí. Je děsivé pomyslet, že lež, kterou jsem vyslovila před sedmi lety, a to bez zlého úmyslu, nabyla tak hrozné podoby a nutí mě dnes tolik trpět. Na Hiraťu jsem úplně zapomněla. Zapomněla natolik, že když jsem od něj nečekaně dostala dopis a spatřila jméno odesílatele, chvíli jsem si ani nedokázala vybavit, kdo to vlastně je.“

S těmito slovy mi Šizuko podala několik Hiraťových dopisů. Svěřila mi je do úschovy a dodnes je mám u sebe. Uvedu první z nich, neboť jeho obsah se k mému vyprávění dokonale hodí.

Ženě, která odvrhla mou lásku.

Šizuko-san, konečně jsem tě našel. Ty sis mě ovšem nevšimla, ale já jsem tě náhodou spatřil, šel jsem za tebou a zjistil, kde bydlíš. Dozvěděl jsem se i tvé nynější příjmení – Koyamada.

Doufám, že jsi nezapomněla na Ičiróa Hiratu, na toho člověka, který se ti stal tak nenáviděným?

Ty, bezcitná, nemůžeš pochopit, jak jsem trpěl, když jsi mě odmítla. Kolikrát jsem se v noci potuloval kolem tvého domu, neschopen utiřit

bolest srdce. Čím silnější byla má vášeň, tím chladnější jsi ke mně byla. Vyhýbala ses mi, bála ses mě a nakonec jsi mě začala nenávidět.

Dokážeš pochopit utrpení člověka, kterého nenávidí ten, koho miluje? Není třeba vysvětlovat, že má bolest se časem proměnila v křivdu, křivda v nenávist a nenávist, zesílená, ve mně zrodila touhu po pomstě.

Když jsi, využívši příznivých rodinných okolností, přede mnou uprchla jako zběh bez jediného slova rozloučení, několik dní jsem nevycházel z pokoje a nedotkl se jídla. Tehdy jsem přísahal, že se ti pomstím.

Nevěděl jsem však, kde tě hledat. Tvůj otec, skrývajíc se před věřiteli, nikomu neprozradil, kam se stěhujete. Netušil jsem, kdy tě znovu spatřím. Věděl jsem jen jedno – že mám před sebou celý život, a byl jsem si jist, že tě v něm jednou potkám.

Byl jsem chudý. Musel jsem si sám vydělávat na živobytí, a proto jsem dlouho nemohl začít s pátráním. Uplynul rok, pak dva, dny letěly jako šípy vystřelené z luku a já jsem neustále bojoval s nouzí. Unaven touto stálou zápasivostí jsem, aniž bych chtěl, na svou křivdu téměř zapomínal. Veškeré mé myšlenky se upínaly k tomu, jak si vydělat na obživu.

Ale asi před třemi lety se na mě náhle usmálo štěstí. Na pokraji zoufalství z nezdarů, které mě provázely ve všem, do čeho jsem se pustil, jsem pro zábavu zkusil napsat povídku. A právě v literatuře se na mě usmálo štěstí a začal jsem se jí věnovat.

Ty jistě, jako dřív, hodně čteš, a předpokládám, že znáš jméno autora detektivních příběhů Sündeje Óea. Je pravda, že už rok nic nenapsal, ale jeho jméno snad ještě neupadlo v zapomnění. Tedy – Sündej Óe jsem já.